

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **R. M.**, zast. Mgr. Petrem Vlachem, advokátem, se sídlem náměstí Republiky 2, Plzeň, proti žalovanému: **ředitel Policie České republiky, Správy Západočeského kraje**, se sídlem Nádražní 2, Plzeň, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 4. 2007, č. j. 57 Ca 163/2006 - 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 12. 10. 2006, č. 1425/2006, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Městského ředitelství Plzeň ze dne 26. 7. 2006, č. 1202/2006, kterým byl žalobce propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky podle § 107 odst. 1 zákona České národní rady č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“). Služební poměr žalobce byl podle § 108 odst. 4 téhož zákona ukončen dnem doručení rozhodnutí.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž namítal, že došlo k marnému uplynutí prekluzivní lhůty pro postup podle § 107 odst. 1 zákona o služebním poměru. Žalobce byl pravomocně odsouzen dne 5. 10. 2005, kdy v jeho trestní věci rozhodl odvolací soud. Žalobce nesouhlasil s tím, že služební funkcionář tuto skutečnost zjistil až po 4. 7. 2006, kdy žalobce podal žádost o uvolnění ze služebního poměru. Považoval za

vysoce nepravděpodobné, že by se služební funkcionář nezajímal o výsledek trestního řízení a že by o existenci pravomocného rozsudku nevěděl dříve. Podle žalobce bylo povinností služebního funkcionáře sledovat výsledky trestních řízení vedených proti policistům, analyzovat je a využít při kontrolní a řídicí činnosti. Pro posouzení okamžiku počátku běhu subjektivní lhůty pro vydání rozhodnutí podle § 107 odst. 1 zákona o služebním poměru není podle žalobce podstatné, kdy služební funkcionář rozhodnou informaci zjistil, ale kdy ji při vynaložení náležité pečlivosti a odborné péče zjistit mohl. Žalobce konstatoval, že ustanovení § 107 odst. 1 zákona o služebním poměru nestanoví, jakým způsobem se služební funkcionář musí o skutečnosti, která zakládá propuštění ze služebního poměru, dozvědět. Postačuje informace z veřejných sdělovacích prostředků, pokud má nezbytnou míru určitosti a věrohodnosti, v rozsahu, který zabezpečuje, že řízení o propuštění nebude zahájeno na základě informací zcela neověřených či zjevně nevěrohodných. Služební funkcionář věděl, že proti žalobci bylo vedeno trestní řízení a na základě svých zkušeností a znalosti věci musel důvodně předpokládat, že k pravomocnému odsouzení žalobce dojde. Žalovaný podle žalobce v napadeném rozhodnutí připustil, že informace o pravomocném odsouzení měl, když konstatoval, že řízení zahájil v okamžiku naprosté jistoty a nevyvratitelnosti skutečnosti, že byl žalobce odsouzen pro úmyslný trestný čin. Řízení však zahájil až poté, kdy se žalobce na základě rozsudku správního soudu vrátil do služebního poměru, tehdy si jen nechal doručit předmětné rozhodnutí. Žalobce podotkl, že informace o konání odvolacího soudu v jeho trestní věci a o jeho výsledcích byly zveřejněny v denním tisku i ve zprávách hlavních televizních stanic. Proto mohl služební funkcionář seznat výsledek trestního řízení dne 6. 10. 2005 a lhůta pro propuštění podle § 107 odst. 1 zákona o služebním poměru marně uplynula dne 6. 12. 2005. Žalobce dále poukázal na monitoring tisku a konstatoval, že novinové články obsahující informace o výsledku odvolacího řízení v trestním stíhání žalobce musely být zveřejněny na policejní počítačové síti Intranet. Za neobvyklou označil žalobce skutečnost, že ačkoliv v rozsudku správního soudu ani v žádosti žalobce o uvolnění ze služebního poměru není žádná zmínka o jeho trestním stíhání, přesto služební funkcionář po podání žádosti o uvolnění ze služebního poměru začal zcela nelogicky zjišťovat informace (resp. si nechal poslat rozsudky trestních soudů), zda a kdy byl žalobce odsouzen pro úmyslný trestný čin. Také z toho je možné vyvozovat povědomost služebního funkcionáře o výsledku trestního řízení. Žalobce uvedl, že právně bylo možné jediné sjednat dohodu o ukončení služebního poměru uvolněním, jak žalobce dopisem ze dne 7. 7. 2006 navrhoval. Cílem služebního funkcionáře bylo podle žalobce obejítí prekluzivní lhůty pro jeho propuštění ze služebního poměru. Pokud žalovaný navíc argumentuje skutečností, že služební funkcionář neměl důvod po pravomocném odsouzení zahajovat řízení o propuštění, neboť žalobce nebyl policistou, potvrzuje tím, že o pravomocném odsouzení věděl. Žalobce dále namítal existenci překážky litispendence, resp. překážky zahájeného řízení. Dne 4. 7. 2006 doručil služebnímu funkcionáři písemnou žádost o uvolnění ze služebního poměru, čímž bylo zahájeno řízení o uvolnění žalobce ze služebního poměru. Služební funkcionář vyrozuměl advokátní kancelář JUDr. Františka Korandy a JUDr. Jiřího Vlasáka o zahájení řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru podle § 107 odst. 1 zákona o služebním poměru dne 7. 7. 2006. Tento úkon žalobce nepovažoval za řádné zahájení řízení, neboť vyrozumění nebylo doručeno přímo jemu. Žádost o uvolnění ze služebního poměru sice podával JUDr. František Koranda, advokát, jako zmocněnec žalobce, plná moc však neobsahovala zmocnění k zastupování v řízení o propuštění ze služebního poměru podle § 107 odst. 1 zákona o služebním poměru. Žalobce si svého

zmocněnce JUDr. Jiřího Vlasáka, advokáta, zvolil až dne 11. 7. 2006. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že zahájil-li jako první řízení o uvolnění ze služebního poměru, nemohl o několik dní později zahájit služební funkcionář řízení prakticky o tomtéž, řízení zahájené služebním funkcionářem je proto nezákonné. Žalobce rovněž namítal, že žalovaný potvrdil správnost postupu prvoinstančního správního orgánu, kterým mu nebylo umožněno plné uplatnění jeho procesních práv, konkrétně práva vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k věci a navrhopat důkazy. Žalobce navrhl řadu důkazů a zároveň požádal, aby jej služební funkcionář vyrozuměl, zda důkazy provede, a o výsledcích provedeního dokazování, aby se k důkazům mohl vyjádřit, případně zvážit jiné důkazní návrhy. Služební funkcionář provedl navržené důkazy pouze částečně a další posoudil jako irelevantní. Žalobce konstatoval, že mu nebylo umožněno se s výsledky provedeního dokazování seznámit, neměl ani možnost se k nim vyjádřit, čímž došlo ke zkrácení jeho procesních práv. Žalobce uzavřel, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro porušení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, § 124 odst. 1, 3, § 126 a § 130 zákona o služebním poměru. Žalobce navrhl, aby byla rozhodnutí obou správních orgánů zrušena a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 27. 4. 2007, č. j. 57 Ca 163/2006 - 46, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku soud konstatoval, že žalobce nerozporoval skutečnost, že byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin, ani skutečnost, že jeho služební poměr skončil na základě rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu ze dne 27. 7. 2004 ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 10. 2004 uplynutím lhůty dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí o odvolání (6. 10. 2004) a že k obnovení služebního poměru došlo dne 4. 7. 2006, kdy nabytí právní moci rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 7. 2006, sp. zn. 30 Ca 79/2004. Žalobce tudíž podle soudu nebyl od 6. 12. 2004 do 4. 7. 2006 ve služebním poměru k Policii České republiky. Dne 5. 10. 2005 nabytí právní moci rozsudek Okresního soudu Plzeň-město ze dne 27. 4. 2005, sp. zn. 10 T 140/2004, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 10. 2005, sp. zn. 8 To 351/2005, kterými byl žalobce pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin. Vzhledem k tomu, že v době pravomocného odsouzení nebyl žalobce ve služebním poměru k Policii České republiky, nebyl služební funkcionář oprávněn ve vztahu k němu vykonávat žádné pravomoci, nemohl tedy ani rozhodnout o propuštění žalobce ze služebního poměru, který v okamžiku nabytí právní moci odsuzujícího rozsudku netrval. Služební poměr byl obnoven teprve dne 4. 7. 2006, služební funkcionář zjistil důvod propuštění dne 7. 7. 2006, kdy mu byly doručeny trestní rozsudky opatřené doložkou právní moci. S ohledem na to, že prvoinstanční správní rozhodnutí bylo vydáno dne 26. 7. 2006 a žalobci doručeno téhož dne, bylo o propuštění ze služebního poměru rozhodnuto zcela v souladu § 107 odst. 2 zákona o služebním poměru, tj. do dvou měsíců ode dne, kdy služební funkcionář důvod propuštění zjistil. Soud konstatoval, že zákon zcela jednoznačně stanoví, že o propuštění ze služebního poměru musí být rozhodnuto do dvou měsíců ode dne, kdy služební funkcionář důvod propuštění zjistil, nikoli do dvou měsíců ode dne, kdy jej zjistit mohl. Argumentace žalobce o tom, z jakého zdroje a kdy se služební funkcionář mohl dozvědět o existenci důvodu propuštění, nemá proto vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Navíc služební funkcionář mohl zjistit důvod propuštění teprve dne 4. 7. 2006, neboť do té doby v postavení služebního funkcionáře ve vztahu k žalobci nebyl. Zákon neukládá správnímu orgánu povinnost v případě, že služební poměr již dříve skončil na základě rozhodnutí o

skončení služebního poměru, toto rozhodnutí zrušit, jakmile je bývalý policista pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin, a vydat nové rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru podle § 107 odst. 1 zákona o služebním poměru, a proto správní orgán nepochybil, když tímto žalobcem namítaným způsobem nepostupoval. Soud dále uvedl, že překážka litispendence, tj. překážka zahájeného řízení, brání tomu, aby o téže věci probíhala současně dvě nebo více řízení. O stejnou věc se jedná tehdy, jde-li v pozdějším řízení o tentýž nárok nebo stav, o němž již bylo zahájeno jiné řízení, a týká-li se stejného předmětu řízení a týchž osob. Tentýž předmět řízení je dán tehdy, jestliže nárok nebo stav vyplývá ze stejných skutkových okolností. Řízení podle § 105 odst. 1 a řízení podle § 107 odst. 1 zákona o služebním poměru ze stejných skutkových okolností nevyplývá, jedná se o zcela samostatná řízení, která sice směřují k obdobnému cíli - ukončit služební poměr, avšak k ukončení služebního poměru má dojít na základě jiných skutkových okolností. Ze zákona nelze dovodit, že by zahájení řízení podle § 105 odst. 1 zákona o služebním poměru znemožňovalo okamžité skončení služebního poměru ze závažných důvodů uvedených v § 107 odst. 1 téhož zákona, resp. že by policista, u kterého jsou dány okolnosti pro okamžité skončení služebního poměru, mohl ve služebním poměru setrvávat po dobu uvedenou v § 108 odst. 2 tohoto zákona. V dané věci proto nebyla dána překážka litispendence. Soud zjistil, že žalobce předložil prvoinstančnímu správnímu orgánu dne 4. 7. 2006 neomezenou plnou moc ze dne 5. 10. 2005, kterou svým zastoupením ve všech věcech včetně podání žádosti o uvolnění ze služebního poměru zmocnil JUDr. Františka Korandu. Jak vyplývá z úředního záznamu ze dne 14. 7. 2006, žalobce sám v telefonickém rozhovoru dne 7. 7. 2006 sdělil, že ve věci služebního poměru jej zastupuje advokátní kancelář JUDr. Františka Korandy, čímž platnost plné moci potvrdil. Správní orgán tudíž nepochybil, když oznámení o zahájení řízení doručil k rukám žalobcova zástupce. Nad rámec tohoto závěru soud uvedl, že toto tvrzené pochybení by nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť sdělení ze dne 7. 7. 2006 nebylo posledním úkonem, který prvoinstanční správní orgán před vydáním rozhodnutí ve vztahu k žalobci učinil. Práva žalobce ostatně nemohla být zkrácena natolik, že by to mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalobce byl s podklady rozhodnutí řádně seznámen, mohl se k nim vyjádřit a případně navrhnout důkazy. Dne 11. 7. 2006 byl žalobce seznámen s obsahem spisového materiálu, který již zahrnoval všechny podklady potřebné pro rozhodnutí, tj. odsuzující rozsudek Okresního soudu Plzeň-město ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni a datum, kdy se služební funkcionář dozvěděl o tom, že byl žalobce pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin. Práva vyjádřit se k obsahu správního spisu a navrhnout další důkazy žalobce využil v podání ze dne 14. 7. 2006. Navrhl důkazy k prokázání skutečnosti, která je z pohledu § 107 odst. 2 zákona o služebním poměru nerozhodná (podstatné je, kdy služební funkcionář zjistil důvod propuštění, nikoli kdy důvod propuštění zjistit mohl), neprovedení navržených důkazů proto nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce nenavrl žádný důkaz, kterým by se snažil vyvrátit některou ze skutečností rozhodných pro propuštění ze služebního poměru podle § 107 zákona o služebním poměru. Vzhledem k tomu, že správní orgány postupovaly zcela v souladu se zákonem, nebyl způsobem v žalobě namítaným porušen čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, § 124 odst. 1 a 3, § 126 ani § 130 zákona o služebním poměru. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, ve které namítal, že soud nesprávně posoudil právní otázku počátku běhu prekluzivní lhůty k rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, stanovené v § 107 odst. 2 zákona o služebním poměru. Podle názoru stěžovatele počal běh subjektivní lhůty, ve které jej mohl služební funkcionář propustit ze služebního poměru dne 7. 10. 2005, tj. první den následující po dni, kdy byl stěžovatel odvolacím soudem uznán vinným ze spáchání úmyslného trestného činu a kdy se zároveň mohl služební funkcionář o tomto odsouzení dozvědět z veřejně dostupných zdrojů. Úkolem policie v obecné rovině je mimo jiné činit všechna opatření k tomu, aby poskytovala své „služby“ na nejvyšší možné odborné úrovni a omezila na minimum případné excesy policistů z jejich zákonných oprávnění. Pod tuto činnost lze zařadit i sledování výsledků trestních řízení vedených proti policistům, analýzu trestných činů a využití získaných poznatků k předcházení páchání podobné trestné činnosti. Je zcela nemyslitelné, aby se policie nezajímala o výsledek trestního řízení o tak závažném excesu při služebním zákroku, jakého se dopustil stěžovatel, zvláště za situace, kdy jeho čin byl předmětem značného zájmu sdělovacích prostředků. Pro počátek běhu uvedené lhůty je podle stěžovatele podstatné, kdy se služební funkcionář informaci o odsouzení policisty dozví jakýmkoli způsobem, tj. nejen z rozsudku trestního soudu, případně kdy se ji při vynaložení náležité pečlivosti dozvědět mohl. Výklad krajského soudu by podle stěžovatele umožňoval libovůli služebnímu funkcionáři při rozhodování o propuštění policisty ze služebního poměru, neboť s výjimkou situace, kdy by byl služebnímu funkcionáři přímo doručen rozsudek trestního soudu, by služební funkcionář nebyl ničím nucen sám aktivně vyhledávat informace o odsouzení jemu podřízených policistů a mohl by běh prekluzivní lhůty pro své rozhodnutí účelově posouvat. Stěžovatel poukázal na rozpor závěru krajského soudu s jeho rozhodovací praxí a citoval z rozsudku Krajského soudu v Plzni ve věci sp. zn. 58 Ca 21/2004, podle kterého „okamžikem zjištění důvodu propuštění policisty je nutno rozumět okamžik, kdy se služební funkcionář dozvěděl o uvedeném jednání či opomenutí policisty, tedy okamžik vědomosti o skutkových okolnostech takového rozsahu, který umožní i jejich předběžné právní zhodnocení“. Stěžovatel zdůraznil, že uplynutím lhůty dvou měsíců ode dne 7. 10. 2005, případně ode dne, kdy po písemném vyhotovení rozsudku, si jej mohl služební funkcionář v přiměřené lhůtě opatřit, ztratil služební funkcionář právo propustit stěžovatele ze služebního poměru podle § 107 odst. 1 zákona o služebním poměru. Stěžovatel konstatoval, že krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda stěžovatel byl či nebyl ke dni právní moci rozsudku trestního soudu, tj. k 6. 10. 2005, ve služebním poměru. Stěžovatel byl ze služebního poměru původně propuštěn nezákonně, jak rozhodl krajský soud rozsudkem ze dne 4. 7. 2006, sp. zn. 30 Ca 79/2004, proto je nutno na něj hledět tak, že i v okamžiku nabytí právní moci rozsudku v trestním řízení byl příslušníkem Policie České republiky, a služební funkcionář tak mohl a měl o jeho propuštění ze služebního poměru podle § 107 odst. 1 zákona o služebním poměru rozhodnout. Názor krajského soudu by znamenal, že stěžovatel byl odsouzen jako osoba civilní, nikoli jako policista, a proto nemohl být propuštěn ze služebního poměru jako odsouzený policista. Účelem § 107 zákona o služebním poměru je eliminovat ze služebního poměru policisty, kteří jsou v jeho průběhu odsouzeni pro úmyslný trestný čin. Aplikace tohoto ustanovení tedy předpokládá, že osoba, která je propouštěna, byla v době nabytí právní moci rozsudku trestního soudu ve služebním poměru. Podle argumentace soudu však stěžovatel takovou osobou vůbec nebyl, stal se příslušníkem Policie České republiky až 4. 7. 2006. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že v dané situaci (po zrušení původního rozhodnutí o propuštění ze

služebního poměru a současně jeho odsouzení pro úmyslný trestný čin) jej nebylo možno rozhodnutím služebního funkcionáře propustit, právě z důvodu absence právní úpravy. Tento stav není v rozporu s ochrannou funkcí institutu propuštění ze služebního poměru, neboť eliminace policisty ze služebního poměru je zaručena trestem zákazu činnosti, což u stěžovatele nemůže vést k jinému postupu, než k podání žádosti o uvolnění ze služebního poměru. Stěžovatel poukázal na to, že služební funkcionář mohl z opatrnosti v rámci autoremedury své původní rozhodnutí zrušit a následně stěžovatele podle § 107 odst. 2 zákona o služebním poměru propustit. Stěžovatel dále namítal, že před vydáním prvoinstančního rozhodnutí navrhl konkrétní důkazy k prokázání svého tvrzení, že prvoinstanční služební funkcionář se mohl o odsouzení stěžovatele pro spáchání úmyslného trestného činu dozvědět dříve, než tvrdil. Stěžovatel konstatoval, že prvoinstanční služební funkcionář neprovedením navržených důkazů zavinil stav, kdy stěžovatel nemusel dostatečně prokázat, v jakém okamžiku mohl prvoinstanční služební funkcionář zjistit odsouzení stěžovatele pro trestný čin. Tím zkrátil možnost stěžovatele náležitě se v řízení hájit, což mohlo ovlivnit výsledek rozhodování; krajský soud přesto potvrdil správnost rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel dále trval na tom, že vydání prvoinstančního rozhodnutí bránila překážka litispendence a zahájení tohoto řízení je nezákonné, neboť o ukončení služebního poměru stěžovatele bylo již řízení zahájeno a vedeno dříve. Zdůraznil, že cílem obou řízení je ukončení služebního poměru policisty a přes rozdílnost subjektů, které řízení zahajují a právních důvodů skončení služebního poměru, považoval stěžovatel tato řízení za shodná do té míry, že zahájení jednoho řízení brání zahájení řízení druhého. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své vyjádření k žalobě a doplnil, že tvrzení stěžovatele jsou zjevně zkreslená a účelová. Podle žalovaného stěžovatel nebyl v období od 27. 7. 2004 do 4. 7. 2006 ve služebním poměru k Policii České republiky, služební funkcionář tedy nebyl oprávněn vykonávat ve vztahu k němu žádné pravomoci a nemohl ani rozhodnout o jeho propuštění ze služebního poměru z důvodu nabytí právní moci rozsudku, kterým byl žalobce pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin. Podle žalovaného je bezpředmětné zabývat se polemikou uvedenou v kasační stížnosti, zda služební funkcionář mohl, či nemohl vědět o vydání zmíněného rozsudku v době, kdy se nejednalo o policistu ve služebním poměru. V otázce neprovedení navrhovaných důkazů se žalovaný plně ztotožnil s názorem krajského soudu. K námitce překážky litispendence žalovaný zdůraznil, že se jedná o rozdílná řízení, k ukončení služebního poměru má dojít na základě jiných skutkových okolností. Žalovaný uzavřel, že tvrzení stěžovatele nemají oporu v zákoně a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. V kasační stížnosti se stěžovatel dovolává důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový

stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o kasační stížnosti. Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 7. 2006, sp. zn. 30 Ca 79/2004, bylo zrušeno rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Správy Západočeského kraje ze dne 1. 10. 2004, č. 1023/2004, a rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Městského ředitelství Plzeň ze dne 27. 7. 2004, č. 496/2004, kterým byl stěžovatel propuštěn ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Přípisem ze dne 7. 7. 2006, sp. zn. SV 19/2004, zaslalo Okresní státní zastupitelství Plzeň-město žalovanému na jeho telefonickou žádost rozsudky v trestní věci stěžovatele.

Rozsudkem Okresního soudu Plzeň-město ze dne 27. 4. 2005, sp. zn. 10 T 140/2004, byl stěžovatel uznán vinným tím, že jako veřejný činitel v úmyslu způsobit jinému škodu vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím zákonu a v úmyslu spáchat trestný čin se dopustil jednání pro společnost nebezpečného, které bezprostředně směřovalo ke způsobení těžké újmy na zdraví, avšak k dokonání trestného činu nedošlo, čímž spáchal trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona a pokus trestného činu ublížení na zdraví podle § 8 odst. 1 a § 222 odst. 1 trestního zákona, a byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvou roků s podmíněným odkladem výkonu trestu na zkušební dobu dvou roků. Stěžovateli byl současně uložen trest zákazu činnosti - výkonu zaměstnání policisty Policie České republiky, strážníka městské policie, příslušníka Armády České republiky a zaměstnance jiných ozbrojených bezpečnostních sborů či bezpečnostních agentur na dobu pěti roků. Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 5. 10. 2005, sp. zn. 8 To 351/2005, zmíněný rozsudek okresního soudu ve výroku o trestu zákazu činnosti zrušil a při nezměněném výroku o vině a trestu odnětí svobody znovu rozhodl tak, že se stěžovateli ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu zaměstnání, povolání a funkce policisty Policie České republiky, strážníka obecní policie, příslušníka Armády České republiky, v jiných ozbrojených sborech a v soukromých bezpečnostních službách, za předpokladu, že zaměstnání v soukromé bezpečnostní službě je spojeno s držením a nošením střelné zbraně, a to na dobu pěti roků. Oba rozsudky nabyly právní moci dne 5. 10. 2005.

Ve spisu je založena plná moc, kterou dne 5. 10. 2005 udělil stěžovatel JUDr. Františku Korandovi, advokátu, k zastupování ve všech právních věcech, která je současně zvláštní plnou mocí k podání žádosti o uvolnění ze služebního poměru.

Přípisem ze dne 7. 7. 2006, č. j. MRPM-611/Ř-2006, bylo stěžovateli prostřednictvím JUDr. Františka Korandy, advokáta, sděleno, že toho dne bylo proti němu zahájeno řízení o propuštění ze služebního poměru ve smyslu § 107 odst. 1 zákona o služebním poměru. Písemnost v sídle advokáta převzal Jiří Vlasák.

Podáním ze dne 7. 7. 2006 stěžovatel, zastoupený JUDr. Františkem Korandou, advokátem, služebnímu funkcionáři sdělil, že trvá na své žádosti o uvolnění ze služebního poměru, podané dne 4. 7. 2006, a domnívá se, že doba, po kterou existovala možnost propuštění, již uplynula.

Dne 11. 7. 2006 byl stěžovatel seznámen s obsahem správního spisu (č. l. 1 - 25) a předložil plnou moc udělenou JUDr. Jiřímu Vlasákovi, advokátu. Ve vyjádření ze dne 14. 7. 2006 stěžovatel namítal překážku litispendence, uplynutí prekluzivní doby a vadné zahájení řízení.

Podle úředního záznamu ze dne 14. 7. 2006 stěžovatel sdělil zástupci vedoucího odboru dopravního inspektorátu Městského ředitelství Policie České republiky v Plzni, že jej ve věci služebního poměru zastupuje advokátní kancelář JUDr. Korandy, kam mají být doručovány veškeré písemnosti.

Podle úředního záznamu ze dne 19. 7. 2006 nebyla v protokolu ředitele Městského ředitelství Policie České republiky v Plzni v době od října 2005 do současné doby zaevidována žádná písemnost s informací o výsledku trestního řízení proti stěžovateli od ČSAD Autobusy Plzeň, od Magistrátu města Plzně, ani od Vojenské správy.

Podle úředního záznamu ze dne 20. 7. 2006, podepsaného vedoucím skupiny vnitřní kontroly Městského ředitelství Policie České republiky v Plzni, byl dne 4. 12. 2004 spisový materiál, který obsahoval kontrolní průzkum o použití DP a zbraně stěžovatelem, zaslán na správu Západočeského kraje Plzeň, neboť Okresní soud Plzeň-město požádal o jeho zapůjčení. Ke dni 20. 7. 2006 nebyl předmětný spisový materiál vrácen, ani doručena zpráva o výsledku trestního řízení ve věci stěžovatele.

Podle úředního záznamu ze dne 21. 7. 2006 ve výpisu ze statistické evidence SEO není evidován trestný čin stěžovatele, a v systému tudíž nebyla provedena ani změna spočívající v záznamu o právní moci odsouzení.

Rozhodnutím ze dne 26. 7. 2006, č. 1202/2006, ředitel Policie České republiky, Městského ředitelství Plzeň propustil stěžovatele ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky podle § 107 odst. 1 zákona o služebním poměru. V odůvodnění uvedl, že dne 4. 7. 2006 obdržel rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 7. 2006, sp. zn. 30 Ca 79/2004, kterým bylo zrušeno rozhodnutí o propuštění stěžovatele ze služebního poměru. Stěžovatel se tím stal opět příslušníkem Policie České republiky, vyvstal tedy důvod pro to, aby služební funkcionář zjistil skutečnosti o výsledku trestního řízení. Po doručení pravomocných trestních rozsudků, jimiž byl stěžovatel odsouzen pro úmyslný trestný čin, dne 7. 7. 2006 služební funkcionář zahájil řízení o propuštění ve smyslu § 107 odst. 1 zákona o služebním poměru. Služební funkcionář konstatoval, že s ohledem na úřední záznam o telefonickém hovoru se stěžovatelem a na obsah plné moci ze dne 5. 10. 2005 je

přesvědčen, že doručením vyrozumění do advokátní kanceláře JUDr. Korandy proběhlo řádné zahájení řízení o propuštění ze služebního poměru. K namítané překážce litispendence uvedl, že uvolnění a propuštění ze služebního poměru nelze v žádném případě považovat za právní úkony směřující ke stejnému cíli, neboť nároky z nich vzniklé se diametrálně liší. Za okamžik zjištění důvodu k propuštění označil služební funkcionář okamžik vědomosti o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní jejich právní zhodnocení. Skutkové okolnosti však musí mít nezbytnou míru určitosti a věrohodnosti, která zabezpečí, že řízení o propuštění nebude zahájeno na základě informací zcela neověřených, nejasných či zjevně nevěrohodných. Tuto podmínku nesplňují informace z novinových článků, ani z televize, které nejsou podkladem pro řádné zahájení řízení o propuštění. Služební funkcionář neměl důvod zahajovat řízení na základě informací získaných ze sdělovacích prostředků, protože stěžovatel nebyl v té době příslušníkem Policie České republiky. Služební funkcionář nemá povinnost sledovat výsledky trestního řízení civilní osoby, a proto nebyl důvod případné informace ze sdělovacích prostředků ověřovat. Konstatoval, že do vydání rozsudku krajského soudu, jímž bylo zrušeno rozhodnutí o propuštění stěžovatele ze služebního poměru, bránila služebnímu funkcionáři zákonná překážka, aby i v případě povědomí o odsouzení stěžovatele konal a zahajoval řízení o propuštění ze služebního poměru. Existence důvodu k propuštění vznikla až v okamžiku zániku této překážky, lhůta podle § 107 odst. 2 zákona o služebním poměru byla uplatněna správně s počátkem dne 7. 7. 2006. Navržené důkazy týkající se monitoringu tisku označil služební funkcionář za irelevantní. Na návrh stěžovatele opatřil výpis ze statistické evidence SEO, zprávu od oddělení stížností a kontroly, zprávu od zaměstnavatele ČSAD Autobusy Plzeň, od Magistrátu města Plzeň a od Vojenské zprávy, ze kterých vyplynulo, že služební funkcionář informace o výsledku trestního řízení dříve neobdržel. Uzavřel, že propuštění stěžovatele ze služebního poměru z důvodu pravomocného odsouzení pro úmyslný trestný čin je dostatečně odůvodněno.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 10. 2006, č. 1425/2006, zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění žalovaný uvedl, že v tomto případě nelze uplatnit námitku litispendence, neboť uvolnění a propuštění ze služebního poměru nelze v žádném případě považovat za právní úkony směřující ke stejnému cíli, neboť nároky z nich vzniklé se diametrálně liší. Stejně tak nelze srovnávat v tomto případě skutkový děj. Žalovaný se plně ztotožnil s argumentací v napadeném rozhodnutí, že okamžikem zjištění důvodu k propuštění policisty ze služebního poměru je nutno rozumět okamžik, kdy se služební funkcionář dozvěděl o existenci důvodu k propuštění, tedy okamžik vědomosti o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní jejich právní zhodnocení. Tyto skutkové okolnosti musí však mít onu nezbytnou míru určitosti a věrohodnosti, která zabezpečí, že řízení o propuštění nebude zahájeno na základě informací zcela neověřených, nejasných či zjevně nevěrohodných. Žalovaný nesouhlasil s námitkou stěžovatele, že by informace pořízené z novinových článků nebo televize tuto podmínku splňovaly a mohly být podkladem pro řádné zahájení řízení o propuštění ze služebního poměru. Žalovaný konstatoval, že městský ředitel neměl důvod zahajovat řízení o propuštění na základě informací získaných prostřednictvím sdělovacích prostředků, protože stěžovatel nebyl v dané době příslušníkem Policie České republiky, a tudíž ani nebylo možné řízení o propuštění ze služebního poměru zahájit. Služebnímu funkcionáři není ze zákona stanovena povinnost sledovat výsledky trestního řízení civilní osoby, a proto nebylo nejmenšího důvodu

ověřovat případné informace ze sdělovacích prostředků. Existence důvodu k propuštění vznikla až v okamžiku zániku překážky zahájení řízení o propuštění ze služebního poměru, a to dnem vydání rozsudku Krajského soudu v Plzni sp. zn. 30 Ca 79/2004, kterým nastal právní stav zakládající důvod zjišťovat skutečnosti o výsledku trestního řízení. Žalovaný konstatoval, že byla uplatněna zákonná dvouměsíční lhůta k propuštění podle § 107 odst. 2 zákona o služebním poměru, a to s počátkem dne 7. 7. 2006, kdy služební funkcionář zjistil důvod k propuštění, tj. obdržel rozsudek Okresního soudu Plzeň-město ze dne 27. 4. 2005, sp. zn. 10 T 140/2004, a rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 10. 2005, sp. zn. 8 To 351/2005. Žalovaný poukázal na to, že stěžovatel při předání žádosti o uvolnění ze služebního poměru dne 4. 7. 2006 nesplnil svou povinnost ohlásit personálnímu pracovišti změny týkající se skutečností, které by mohly zakládat změnu jeho způsobilosti pro trvání služebního nebo pracovního poměru. Stěžovatel neinformoval městského ředitele o tom, že byl rozsudkem odsouzen za úmyslný trestný čin a byl mu vysloven zákaz činnosti. Žalovaný uzavřel, že z napadeného rozhodnutí a z předloženého spisového materiálu vyplývá, že městský ředitel dostatečně posoudil, provedl a vyhodnotil jednotlivě a pak ve vzájemné souvislosti požadované důkazní návrhy stěžovatele a na základě těchto skutečností vydal napadené rozhodnutí. Celkovým přezkoumáním podkladových materiálů, napadeného rozhodnutí a posouzením odvolání nebyly zjištěny skutečnosti, které by zakládaly důvody ke změně nebo zrušení předmětného rozhodnutí.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu posoudil Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost a dospěl k závěru, že není důvodná.

Podle § 107 odst. 1 zákona o služebním poměru policista bude propuštěn ze služebního poměru, porušil-li povinnost stanovenou zvláštním omezením (§ 152) nebo pozbyl-li státního občanství České a Slovenské Federativní Republiky anebo jestliže byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin.

Podle § 107 odst. 2 zákona o služebním poměru o propuštění ze služebního poměru podle odstavce 1 musí být rozhodnuto do dvou měsíců ode dne, kdy služební funkcionář důvod propuštění zjistil; v této lhůtě musí být rozhodnutí policistovi též doručeno.

Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatel nezpochybňoval, že byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin, tj. že byly naplněny podmínky pro jeho propuštění ze služebního poměru dané v § 107 odst. 1 zákona o služebním poměru. Stěžovatel především namítal, že zákonná dvouměsíční prekluzivní lhůta uplynula ještě před zahájením řízení o propuštění ze služebního poměru a služební funkcionář ztratil právo stěžovatele propustit.

Jakkoliv lze s některými argumenty stěžovatele souhlasit, Nejvyšší správní soud má z níže uvedených důvodů za to, že rozhodnutí o propuštění stěžovatele ze služebního poměru bylo vydáno v rámci zákonné dvouměsíční prekluzivní lhůty, stanovené v § 107 odst. 2 zákona o služebním poměru.

Pro posouzení této právní otázky je třeba vyjít z následujících zjištění: Stěžovatel byl rozhodnutím ze dne 27. 7. 2004, č. 496/2004, propuštěn ze služebního poměru podle §

106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, tj. pro porušení služební přísahy nebo služební povinnosti zvlášť závažným způsobem, které spočívalo ve stejném jednání, pro něž byl později v trestním řízení pravomocně odsouzen. Žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 10. 2004, č. 1023/2004, zamítl odvolání žalobce a zmíněné rozhodnutí potvrdil, čímž byl služební poměr stěžovatele pravomocně ukončen. Dne 5. 10. 2005 nabyly právní moci shora uvedené trestní rozsudky, jimiž byl stěžovatel uznán vinným úmyslným trestným činem a odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody a k trestu zákazu činnosti. Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 7. 2006, sp. zn. 30 Ca 79/2004, bylo rozhodnutí o propuštění stěžovatele ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru a navazující rozhodnutí žalovaného zrušeno.

Stěžovateli lze přisvědčit, že bylo-li rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru zrušeno, nemůže mít žádné právní účinky, a služební poměr stěžovatele tedy nepřetržitě trval od jeho přijetí do služebního poměru až do okamžiku, kdy byl propuštěn podle § 107 odst. 1 služebního zákona. Nejvyšší správní soud nesouhlasí s názorem krajského soudu, že stěžovatel v období od 6. 12. 2004 do 4. 7. 2006 nebyl ve služebním poměru k Policii České republiky. Nejvyšší správní soud se proto nezabýval argumentací stěžovatele o důsledcích tohoto nesprávného právního názoru, která tím ztratila své opodstatnění. Zmíněné dílčí pochybení krajského soudu však podle Nejvyššího správního soudu není dostatečným důvodem pro zrušení jeho jinak správného rozsudku.

Z uvedené premisy o trvání služebního poměru totiž ještě nelze učinit závěry, ke kterým ve svých podáních dospívá stěžovatel, totiž že lhůta pro jeho propuštění ze služebního poměru, stanovená v § 107 odst. 2 zákona o služebním poměru, počala plynout bezprostředně poté, kdy nabyl právní moci rozsudek Krajského soudu v Plzni sp. zn. 8 To 351/2005.

V okamžiku, kdy zmíněné trestní rozsudky nabyly právní moci, ještě nebylo zrušeno předchozí rozhodnutí o propuštění stěžovatele ze služebního poměru, a proto neměl služební funkcionář žádný důvod sledovat průběh a výsledek řízení v trestní věci stěžovatele, který byl v daném okamžiku pravomocně propuštěn (byť se na něj dnes pohlíží tak, že jeho služební poměr po celou dobu trval). Po služebním funkcionáři nelze legitimně požadovat, aby věnoval pozornost soudnímu řízení, ve kterém sám nevystupoval a jehož výsledek pro něj v dané situaci neměl žádný význam, neboť vůči stěžovateli neměl žádnou pravomoc.

Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s argumentem stěžovatele, že služební funkcionář mohl své předchozí rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru v rámci autoremedury zrušit a stěžovatele ze služebního poměru propustit podle § 107 služebního zákona. Ustanovení § 135 odst. 1 zákona o služebním poměru umožňuje zrušit nebo změnit pravomocné rozhodnutí pouze na návrh účastníka řízení (zde stěžovatele), pokud se dodatečně zjistily mimořádně závažné okolnosti, které účastník řízení nemohl bez své viny v řízení uplatnit a které odůvodňují podstatně příznivější rozhodnutí v jeho prospěch. Taková situace však tehdy nenastala a stěžovatel ani návrh podle citovaného ustanovení nepodal. Podle § 136 odst. 1 zákona o služebním poměru, zjistí-li se dodatečně, že pravomocné rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, může je zrušit ministr. K takovému zjištění správní orgány nedospěly, ostatně k tomu ani nebyly povinny, a rozpor

rozhodnutí s právními předpisy konstatoval až soud. Námitka možného uplatnění autoremedury proto není důvodná.

Pokud stěžovatel namítá, že služební funkcionář mohl důvod k jeho propuštění ze služebního poměru zjistit dříve než dne 7. 7. 2006, Nejvyšší správní soud konstatuje, že samotná možnost tuto skutečnost zjistit nepostačuje pro určení počátku lhůty k propuštění ze služebního poměru. Lhůtu podle § 107 odst. 2 zákona o služebním poměru lze počítat od okamžiku, kdy se služební funkcionář o důvodu k propuštění mohl dozvědět pouze za předpokladu, že se o této skutečnosti dozvědět měl, tj. byl-li povinen takovou informaci vyhledávat.

Nejvyšší správní soud podobně jako oba účastníci řízení vychází z dřívější judikatury správních soudů, a to např. z rozsudku Vrchního soudu v Praze č. j. 6 A 186/94 - 23, ze dne 29. 9. 1995, nebo z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 A 141/2002 - 21, ze dne 21. 7. 2003, publikovaného ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 7/2003, www.nssoud.cz. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud vyslovil, že *pro počátek běhu subjektivní dvouměsíční lhůty je rozhodující okamžik, kdy se služební funkcionář obeznámil se skutkovými okolnostmi případu v takovém rozsahu, že je možné i předběžné právní hodnocení. Není podmínkou, aby šlo o informaci zvlášť kvalifikovanou, vázanou na jiné (např. disciplinární) řízení, nebo že by taková informace musela pocházet jen z určitého zdroje. Postačí, že informace má takovou míru určitosti a věrohodnosti, která zabezpečí, že řízení o propuštění ze služebního poměru nebude zahajováno na základě informací nijak neověřených, nejasných či zřetelně nevěrohodných.*

Tyto judikáty ovšem postihují poněkud odlišnou situaci, kdy důvodem propuštění ze služebního poměru bylo kvalifikované porušení služební přísahy nebo služební povinnosti a bylo nutné vymezit, v jakém okamžiku má služební funkcionář o předmětném skutku dostatek informací, tj. kdy začíná plynout lhůta pro rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. Pravomocné odsouzení za úmyslný trestný čin jako důvod propuštění stanovený v § 107 odst. 1 zákona o služebním poměru je specifické tím, že služební funkcionář nezkoumá skutkové okolnosti a neposuzuje jednání či opomenutí svého podřízeného, ale vychází z pravomocného rozhodnutí soudu v trestní věci, které je jediným obligatorním podkladem pro rozhodnutí podle § 107 odst. 1 citovaného zákona.

Lhůta stanovená v § 107 odst. 2 tohoto zákona se proto musí odvíjet od okamžiku, kdy služební funkcionář obdrží rozsudek opatřený doložkou právní moci, případně kdy zjistí, že v trestní věci jeho podřízeného vydal soud rozhodnutí, kterým jej uznal vinným z úmyslného trestného činu a které s vysokou mírou pravděpodobnosti nabylo právní moci. Informace získané ze sdělovacích prostředků zpravidla nebudou dostačující, neboť bývají velmi nepřesné až zavádějící. Pokud ovšem služební funkcionář z veřejných sdělovacích prostředků zjistí, že v trestním řízení vedeném proti jeho podřízenému bylo vydáno soudní rozhodnutí, vzniká mu povinnost se v přiměřené lhůtě obrátit na příslušný soud a o výsledku trestního řízení se informovat. Nesplní-li služební funkcionář tuto povinnost a je-li rozsudek odsuzující jeho podřízeného za úmyslný trestný čin v daném okamžiku již pravomocný, lhůta pro vydání a doručení rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru podle § 107 odst. 2 zákona o služebním poměru počne běžet v okamžiku, kdy se měl služební funkcionář o výsledku trestního řízení informovat. Tím je vyloučena libovůle v

postupu služebního funkcionáře i možné úmyslné prodlužování zákonné prekluzivní lhůty, na které poukazoval stěžovatel.

Taková povinnost však služebnímu funkcionáři v dané věci nevznikla, neboť v době, kdy sdělovací prostředky prezentovaly případ stěžovatele, bylo v právní moci rozhodnutí, jímž byl stěžovatel propuštěn ze služebního poměru, a služební funkcionář proto neměl důvod jeho trestní řízení sledovat a o výsledek se zajímat. Takový důvod nastal až po zrušení původního rozhodnutí o propuštění stěžovatele ze služebního poměru, kdy služební funkcionář, vědom si skutečnosti, že proti stěžovateli bylo vedeno trestní řízení, začal zjišťovat, zda a jak toto řízení skončilo. Tento postup správního orgánu, který Nejvyšší správní soud považuje za zcela adekvátní a logický, prokazuje pouze to, že služební funkcionář věděl o tom, že proti stěžovateli bylo vedeno trestní řízení, což nikdo nepopírá; nelze z něj ovšem dovozovat, že služební funkcionář věděl, že trestní řízení skončilo pravomocným odsouzením stěžovatele za úmyslný trestný čin.

Neobstojí ani argument stěžovatele o povinnosti sledovat trestní řízení vedená proti policistům, plynoucí z obecných úkolů policie. Rovněž tento - obecně pravdivý - postulát je nutné korigovat tím, že v době vydání rozsudku odvolacího soudu bylo v právní moci rozhodnutí o propuštění stěžovatele ze služebního poměru, a proto na něj služební funkcionář nemusel nahlížet jako na policistu, byť zmíněné rozhodnutí o propuštění bylo později zrušeno.

Správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí námitky stěžovatele o možnosti dřívějšího zjištění důvodu k jeho propuštění vyvracely způsobem, který mohl vyvolat mylný dojem, že o jeho pravomocném odsouzení pro úmyslný trestný čin byly informovány již dříve. Takový závěr však z obsahu správního spisu ani z doplňujících argumentů uplatněných v odůvodnění napadených rozhodnutí učinit nelze.

Na okraj Nejvyšší správní soud podotýká, že poukazuje-li stěžovatel na závažnost svého excesu při služebním zákroku, argumentuje vlastním pochybením ve svůj prospěch, což se jeví být přinejmenším nevhodným.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že služební funkcionář postupoval zcela v souladu se zákonem, neboť neprodleně po zrušení předchozího rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru začal zjišťovat informace o tom, jak skončilo trestní řízení vedené proti stěžovateli. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, dne 7. 7. 2006 (a nikoliv dříve) byly služebnímu funkcionáři doručeny shora uvedené pravomocné trestní rozsudky, čímž služební funkcionář poprvé obdržel náležitou informaci o pravomocném odsouzení stěžovatele za úmyslný trestný čin, a téhož dne proto počala plynout dvouměsíční lhůta stanovená v § 107 odst. 2 zákona o služebním poměru. Správní orgán prvního stupně své rozhodnutí vydal dne 26. 7. 2006 a téhož dne doručil zástupci stěžovatele (stěžovateli bylo doručeno dne 27. 7. 2006), zákonnou lhůtu tedy dodržel.

S ohledem na tyto skutečnosti Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit ani námitce stěžovatele, že v dané situaci (po zrušení původního rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru a současně jeho odsouzení pro úmyslný trestný čin) jej nebylo možno rozhodnutím služebního funkcionáře propustit, a to z důvodu absence právní úpravy.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu platná právní úprava propuštění stěžovatele nejen umožňovala, ale formulací „*policista bude propuštěn...*“ de facto nařizovala (tím spíše, že stěžovatel byl odsouzen mimo jiné za zneužívání pravomoci veřejného činitele).

Pokud jde o stěžovatelem navržené důkazy, Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že neprovedení navržených důkazů nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Služební funkcionář provedl veškeré důkazy, které byly pro vydání rozhodnutí relevantní, a provádění dalších důkazů by bylo nadbytečné, nevhodné a rovněž nežádoucí, neboť by mohlo vést k nedodržení lhůty stanovené v § 107 odst. 2 zákona o služebním poměru.

K namítané překážce litispendence spočívající v dříve zahájeném řízení o žádosti o uvolnění stěžovatele ze služebního poměru Nejvyšší správní soud podotýká, že uvolnění ze služebního poměru a propuštění ze služebního poměru jsou zcela odlišné instituty, které vychází z různých skutkových okolností, jsou iniciovány různými subjekty, a proto nelze hovořit o totožnosti předmětu, která je jednou z nezbytných podmínek pro vznik překážky litispendence. Nejvyšší správní soud současně poukazuje na svou judikaturu, podle které *při souběhu více právních úkonů směřujících k rozvázání služebního poměru policisty (zákon č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů) se jednotlivé právní úkony posuzují samostatně a samostatně také nastávají jejich právní důsledky* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2008, č. j. 3 Ads 30/2008 - 95, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1646/2008, www.nssoud.cz). Z tohoto rozsudku vyplývá, že ani předpokládané skončení služebního poměru (tj. situace po podání žádosti o uvolnění) nebrání služebnímu funkcionáři, aby při splnění zákonných podmínek policistu ze služebního poměru propustil (podobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2008, č. j. 4 Ads 28/2007 - 90, www.nssoud.cz).

Pokud by podání žádosti o uvolnění ze služebního poměru bránilo zahájení řízení o propuštění ze služebního poměru, jak tvrdí stěžovatel, každý policista by mohl předejít negativním důsledkům propuštění podáním žádosti o uvolnění, což rozhodně není smyslem zákonné úpravy, která mezi těmito způsoby skončení služebního poměru zejména z hlediska okamžiku skončení a dalších nároků po skončení služebního poměru zakládá podstatné rozdíly.

Překážka litispendence tedy dána nebyla a zahájení řízení o propuštění stěžovatele ze služebního poměru dne 7. 7. 2006 nemůže být považováno za nezákonné, a to ani vzhledem k tomu, že vyrozumění bylo doručeno do advokátní kanceláře JUDr. Františka Korandy, advokáta. Plnou moc udělenou tomuto advokátovi dne 5. 10. 2005 považuje Nejvyšší správní soud podle jejího obsahu za generální plnou moc ke všem úkonům, stěžovatel dne 7. 7. 2006 telefonicky potvrdil, že jej zastupuje tato advokátní kancelář, a JUDr. František Koranda, advokát, téhož dne na předmětné oznámení jako zástupce stěžovatele reagoval. Předmětné vyrozumění navíc podle údajů na dodejce převzal advokát této advokátní kanceláře, kterému stěžovatel dne 11. 7. 2006 udělil novou plnou moc. Ani v tomto postupu proto Nejvyšší správní soud nespatřuje pochybení správních orgánů a konstatuje, že nezjistil porušení žádných procesních práv stěžovatele.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že shledal kasační námitky nedůvodnými, kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. nebyly prokázány, a proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 4. 2007, č. j. 57 Ca 163/2006 - 46, jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona. Protože úspěšnému žalovanému v tomto stádiu řízení žádné náklady nad rámec plnění běžné úřední povinnosti nevznikly a stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. listopadu 2008

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu